

Horen of luisteren: een oud verhaal

Zeker tien mannen, marconisten, zitten in de wachtkamer van de telegraafmaatschappij. Ze komen solliciteren op een advertentie. Tussen negen en twaalf uur 's morgens moeten ze zich melden op het kantoor van de maatschappij. Zo zitten ze te wachten, terwijl ze een praatje maken. De een vertelt, waar hij momenteel werkt; een ander maakt duidelijk, wat hij van de nieuwe baan verwacht. En iedereen pocht dat hij zo'n goede radiotelegrafist is.

Als ze ruim anderhalf uur hebben gewacht en gewacht zonder dat iemand van hen was binnen geroepen, beginnen ze te mopperen: 'Een mooie boel hier: word je om negen uur uitgenodigd en ondertussen loopt het al tegen elven en er is niemand die naar ons omziet. Als het er hier zó aan toe gaat, wordt het voddewerk ...

Zo zitten ze te praten en te mopperen. Om elf uur komt er nog een verlate - sollicitant binnen. Hij wordt met hoongelach ontvangen: 'U zit hier vanavond om zeven uur nog, hoor!'

De man gaat rustig zitten; maar na enkele ogenblikken staat hij op en gaat zonder kloppen de directiekamer binnen. Iedereen kijkt verbaasd. Na korte tijd komt hij met een stralend gezicht naar buiten en zegt: 'Mijne heren, u kunt wel naar huis gaan, want ik ben aangenomen.' Geërgerd en verbaasd vragen de anderen hoe dat nu toch mogelijk is. 'Wel, mijne heren, de zaak is heel eenvoudig: zodra ik binnen kwam, hoorde ik door de luidspreker in de hoek van deze wachtkamer heel zachtjes in morsetekens

'Indien u dit sein hebt vernomen,
mag u binnen komen
en wordt u aangenomen'.

Dit bericht werd al vanaf negen uur vanmorgen over de luidspreker uitgezonden. Hebben jullie dat dan niet gehoord?

Geen van de mannen had aandachtig geluisterd. Ieder was veel te veel vervuld geweest van zichzelf, om naar de boodschap te kunnen luisteren. En daarom ging de betrekking aan hen voorbij.